

Első fejezet

Az utolsó hiperugrás nem tűnt egyszerűnek. Egy olyan kicsi csillagrendszerből indultak, amely nem szerepelt minden térképen, és egy még ennél is bizonytalanabb helyre érkeztek meg. Ám a Chimaera birodalmi csillagromboló fedélzetén szolgálók a Galaxis legjobbjai közé tartoztak, és a navigációs képernyőre pillantva Gilad Pellaeon parancsnok meg is állapította magában, hogy pontosan hajtották végre az ugrást.

Végigment a parancsnoki hídon, kinézett a Chimaera hosszú orrára, és azon tűnődött, vajon mi a magasságos szupernóvának kellett idejönniük? Birodalmi csillagrombolót irányított, egy vastos páncélba burkolt, lenyűgöző fegyverzettel felszerelt óriást. A Birodalom hatalmának tekintélyt parancsoló szimbólumát. Még a Lázadók Szövetségének pimasz bajkeverői is kétszer meggondolták, mielőtt nekimentek volna egy ilyen hajónak.

A lázadók egyre hangosabban és erőszakosabban szállnak szembe a Birodalommal, Vader Nagyúr a vezetőik után kutat, hogy kiiktassa őket, és közben a Chimaera, a Birodalmi Központ minden szerelmére, utast szállít a Galaxis egyik eldugott sarkába! Felháborító!

– Kész örület! – mormolta Calo Drusan kapitány a parancsnok mellé lépve, mintha a gondolatait visszhangozta volna. – Mégis, mit képzel rólunk a parancsnokság?

Saját érzései ellenére Pellaeon erőt vett magán, és diplomatikusan válaszolt:

– Számomra is különösnek tűnik, de biztos vagyok benne, hogy jó okkal kaptuk ezt a feladatot.

Drusan felhorkant.

– Bolond, ha ezt hiszi! A Birodalmi Központ fejnehéz lett a sok politikustól, hivatásos hízelgőtől és inkompetens hazudozótól. Az ésszerű megfontolásokat rég bedobták a legközelebbi hulladékcsúszdába. – Kiintett az ablakon a csillagos ürre. – Szerintem valaki azzal próbálja lenyűgözni a politikustársait, hogy ő képes flottaegységeket küldözgetni ide-oda.

– Ez is meglehet, uram – mondta Pellaeon, miközben enyhe borzongás futott végig a gerincén. Drusannak általánosságban igaza volt azzal kapcsolatban, hogy merre tart a császári udvar, de ilyesmit még egy csillagromboló kapitányának sem illett hangoztatni.

Ugyanakkor ez esetben Drusan tévedett. A parancsuk nem a Birodalmi Központ valamelyik árnyas szegletéből érkezett. Persze, úgy tűnt, mintha onnan jött volna, mert úgy kellett tünnie.

Mindazonáltal, a kapitánnyal ellentétben a parancsnok nem vette készpénznek az utasítás látszólagos eredetét. Visszanyomoztatta, és bár valóban a Birodalmi Központ hivatalos csatornáin keresztül érkezett, valójában nem onnan eredt, hanem a Külső Gyűrű egy azonosítatlan pontjáról.

Drusan megosztotta a főtisztjeivel a titkosított eligazítás tartalmát, mely szerint Zaarin főadmirális tartózkodott ezen a bizonyos ponton – a birodalmi úr peremét járta körbe a Predominant csillagromboló fedélzetén.

Ez pedig arra utalt, hogy a Chimaera parancsai a főadmirális-tól jöttek.

– Kapitány! – kiáltotta a szenzortiszt a jobb oldali vezérlőárok-ból. – Érkező hajó. Most ugrott be a rendszerbe. A szenzorok szerint egy Kazellis-osztályú könnyű teherhajó.

Drusan halkán füttyentett.

– Egy Kazellis! – jegyezte meg. – Ritka madárka. Évekkel ezelőtt leállították a gyártását. Van azonosítója? – kérdezte.

– Igen, uram! – válaszolta a kommunikációs tiszt a bal oldali vezérlőárok-ból. – A kódválasz alapján az ott a Salaban's Hope.

Pellaeon kérdőn felvonta a szemöldökét. Nem csupán megérkezett a rejtélyes utas, de ráadásul alig percekkel a Chimaera

után érkezett. Vagy nagyon ért az időzítéshez, vagy nagyon szerencsés.

– Vektor? – kérdezte Drusan.

– Pontosan jobbra – felelte a szenzortiszt. – Nyolcvan kilométer.

Gyakorlatilag nem csupán pontos időben, de pozíció tekintetében is a megfelelő helyre érkezett. A teherhajó pilótája újabb centiméterekkel növekedett Pellaeon szemében.

Természetesen nem mindenki gondolta így.

– Mi a kriffet művel ez? – morogta a kapitány. – Fel akar kenődni a héjazatra, vagy mi?

Pellaeon odament a jobb oldali ablakhoz, és kinézett a csillagokra. A távolban egy fényalatti hajtómű izzott a csillagmezőben. Csakhogy ilyen messziről nem lett volna szabad látnia. Hacsak a pilóta nem gyorsított maximális sebességre. Ilyet viszont csak akkor tesz valaki, ha...

– Kapitány! – szólt hátra a parancsnok. – Javaslom, hogy rendeljen el harckészültséget! Az a hajó menekül valami elől.

Néhány pillanatig Drusan nem válaszolt, az űrt fürkészte, és tekintetével a közeledő teherhajót kereste Pellaeon válla felett. A parancsnoknak kényszerítenie kellett magát, hogy ne sürgesse. A kapitánynak végig kellett gondolnia a dolgot a saját logikája szerint.

– Riadó! – kiáltott fel végül Drusan. – Teljes harckészültség! – Ezután a kommunikációs tiszthez fordult: – Ellenőrizze újra az azonosító kódot! Hátha nem menekül senki elől, hanem nekünk akar jönni.

Pellaeon visszafordult az ablak felé, hogy elrejtse megrökönyödését, mielőtt a kapitány leolvassa azt az arcáról. Arra gondolt, hogy vajon Drusan tényleg képes őszintén hinni abban, hogy ha valakit esetleg meg is áldottak egy jó adag öngyilkos hajlammal, ilyen ostoba legyen? Még a legbolondabb lázadók sem próbálkoztak ilyen örültséggel. Mindenesetre a kapitány paranoid feltételezése következtében töltődni kezdtek a turbólézerek, és aktiválódtak a pajzsok...

– Bejövő jel! – kiáltott fel a szenzortiszt. – Hat azonosítatlan hajó üldözőalakzatban a Salaban's Hope mögött!

– Jöhetnek! – mondta mohón Drusan. A kapitány imádta, ha bevethette valami ellen a főlövegeket. – Turbólézereket teljes energiára!

Pellaeon elhúzta a száját. Mint mindig, Drusan ismét a standard eljárást követte. Ő azonban látta, hogy az általános eljárás nem fog működni. Mire a Chimaera felkészül a tüzelésre, a támadók utolérik és körbeveszik a zsákmányukat.

Egyszerűen csak be kellett volna indítani a fényalatti hajtóműveket, hogy elijesszék a teherhajó követőit, vagy legalábbis pillanatnyi megtorpanásra késztessek őket. Ráadásul, ha közelítenek, akkor előbb kerülnek a turbólézerek hatótávolságán belülre...

– Kapitány! Ha javasolhatom...

– Nem javasolhatja! – vágott közbe szigorúan Drusan. – Nincs időnk a harcról szőtt színes ábrándjaira!

– Kapitány! – kiáltott a kommunikációs tiszt. – A Salaban's Hope jelentkezik! Odo Nagyúr hívja!

Pellaeon összeráncolta a homlokát. Odo Nagyúr a császári udvarhoz tartozott, és nem a Külső Gyűrűhöz. Mit keres egy udvari politikus ilyen messze a Birodalmi Központtól?

– Kapcsolja! – parancsolta Drusan.

– Igenis, uram! – Hangos kattanás hallatszott...

Dallamos hang töltötte be a parancsnoki hidat:

– Drusan kapitány! Itt Odo beszél. Ahogy ön is észrevehette, megtámadták a hajómat.

– Valóban, Nagyuram, és már töltjük a turbólézerütegeket – felelte Drusan.

– Remek! Kérhetem, hogy amíg felkészülnek a tüzelésre, addig is irányítsanak minden mozgósítható energiát a vonósugarakba és...

– Nem a legjobb ötlet, Nagyuram – figyelmeztette a kapitány. – Ebből a távolságból a maximális erejű vonósugár komoly sérüléseket okozhat a hajója burkolatában.

– Irányítsanak minden mozgósítható energiát a vonósugarakba – ismételte meg Odo némileg erélyesebben –, és célozzák meg velük a két legszélső támadót!

– És ha... – Drusan hirtelen rádöbbsent a parancs lényegére. – Igenis, Nagyuram, értettem! Caln zászlós! Vonósugarakat a két szélső támadóra! Húzzák be őket!

Pellaeon visszafordult az ablak felé, a toroka összeszorult. Az üldözők hajtóműveinek fénye már láthatóvá vált. Drusannak igaza volt a teljes erővel működő vonósugarakat illetően, és ezt nyilván Odo is tudta, amikor arra adott utasítást, hogy a támadóit fogják el helyette, így megrongálhatják vagy akár szét is téphetik őket.

Viszont ha a támadók hajója erősebb, mint ahogy Odo gondolta, akkor csak azt érik el a manőverrel, hogy az ellenség előbb kerül lőtávolságba. A Salaban's Hope így egyszerre kaphat lézersugarakat hátulról és két oldalról, és valószínűtlennek tűnt, hogy képes háromfelé védekezni. A pajzsgenerátor aligha birkózhatott meg ekkora terheléssel. Pellaeon halk sziszegéssel fújta ki a levegőt, és várta a fejleményeket.

A két szélső hajó hirtelen erőszakos rángatózásba kezdett, nyomvonaluk megcsavarodott, mint a csillagszóróé, amivel egy gyerek körözni kezd. – Szélső hajók elfogva! – jelentette a vonósugár-tiszt. – Behúzzuk a támadókat!

– Sérülések? – kérdezte a kapitány.

– A műszerek szerint semmi, uram – válaszolta a szenzortiszt.

– Értem – biccentett Drusan. – Erről ennyit – szólt oda Pellaeonnak.

– Legalább nem tudnak rálőni a Salaban's Hope-ra – mutatott rá a parancsnok. – Ilyen kényszerspirálokkal nem.

– Nehéz úgy célba venni bármit is – ismerte el a kapitány némi vonakodással a hangjában –, de nem lehetetlen.

Ekkor Pellaeon hirtelen megértette a taktika lényegét. Odo nemcsak azért lövetett rá vonósugárral a két szélső támadóra, hogy széttépesse őket. A Chimaera vonósugarainak fogságában az ellenfelei sokkal nehezebben célozhatták be, miközben ő...

Pellaeon még végig sem gondolta, amikor a Salaban's Hope feől lézernyalábok villantak két irányba, és darabokra robbantották a két elfogott üldözőt.

A szétterjedő törmelékfelhők kiszabadultak a vonósugarak szorításából, mire eleresztették a nagyobb roncsdarabokat, amelyek így a megmaradt négy üldöző útjába kerültek.

– Turbólézerek feltöltve – jelentette a tüzértiszt.

– Célozzák meg a támadókat! – vakkantotta oda Drusan. – Felteve, hogy még van mit megcélozni. Szóljanak a hangártiszteknek, hogy készüljenek fel a hajó fogadására!

– Ha ez az Odo a császári udvarból jött is – morogta Pellaeonnak –, legalább úgy tűnik, tudja, mit csinál.

– Igen, uram – felelte a parancsnok. – Átvegyem, amíg lemegy és fogadja?

Drusan kelletlenül fintorogva válaszolt:

– Szerencsére túlságosan lefoglal a szemét eltakarítása, és nincs időm látogatókat fogadni. Maga megy. Vezesse ki a hangárból és szállásolja el, ahogy az szokás! Mondja meg neki, hogy személyesen fogom üdvözölni, amint előkészítettem a következő ugrást!

– Igenis, uram! Talán még azt is kiszedhetem belőle, hogy hová visznek a titkos pályaadatokat, amelyeket kaptunk.

– Ne reménykedjen, parancsnok! Az udvar szereti megtartani magának a kis titkait. – A kapitány intett egyet. – Leléphet!

Pellaeon még sohasem részesülhetett abban a kétséges megtiszteltetésben, hogy a hajóján fogadhatta a császári udvar egyik tagját. Hallott már sokféle történetet a nemesek arroganciájáról és arról, hogy mindent szeretnek, ami drága vagy ritka. Emellett arról is, hogy talpnyalókból álló színes kísérettel járnak mindenhová.

Odo Nagyúr meglepetést okozott. A hajójához csatlakoztatott dokkolóalagútban felbukkanó, idős és törékenynek tűnő férfi nem drága és színes szöveteket viselt, hanem egyszerű pilótaruhát. Mögötte egy másik ember érkezett – vagy legalábbis Pellaeon embernek vélte – szürke és vörös, csuklyás öltözékben, fekete kesztyűben, csizmában és köpenyben, arca előtt egy pantomimművész fekete fémálarcával.

Ennyien szálltak ki. Ha Odo Nagyúr hozott magával kíséretet, akkor azt a hajójában hagyta.

Pellaeon a biztonság kedvéért várt, míg végül a pilóta intett egyet, és a zsilip bezárult mögöttük. Még kivárta, amíg a döndülés visszhangja elül, azután odalépett és meghajolt.

– Odo Nagyúr! – szólította meg azt remélve, hogy a látogató nem veszi zokon, ha vét az udvari etikett ellen. – Gilad Pellaeon parancsnok vagyok, a Chimaera birodalmi csillagromboló harmadtisztje. Drusan kapitány megkért, hogy üdvözljem önt, és tájékoztassam, hogy tiszteletét teszi önnél, amint a hajóhídon végzendő teendői lehetővé teszik.

– Köszönöm, parancsnok! – válaszolta Odo ugyanazon a dalamos hangon, amelyet Pellaeon korábban is hallott a parancsnoki híd hangszóróiból. A hangot ezúttal kissé eltompította az álarc, amelyen, mint azt Pellaeon felfedezte, nem volt szájnylás, de még szemnyílás sem. Odo vagy átlátott valahogyan a fémen, vagy képernyő volt a maszk belsejében. – Úton vagyunk már?

– Igen, uram – felelte Pellaeon, közben a biztonság kedvéért lopva a legközelebbi állapotjelző panelre pillantott. – Úgy emlékszem, az engedélyekkel együtt érkezett kódolt pályaadatok tízórás utazást jeleztek.

– Pontosan – erősítette meg a nemes. – Remélem, megbocsátják, hogy váratlanul felbukkantam. Látogatásom okának és kilétének titokban kell maradnia.

– Nincs szükség magyarázatra, Nagyuram – bizonygatta Pellaeon. – Hallottam már, hogyan zajlanak az udvar ügyei.

– Valóban? Kiváló. Később talán elmondhatná, mi mindent hallott.

Pellaeon érezte, hogy akarata ellenére a homlokát ráncolja. Vajon Odo csak ugratta? Vagy tényleg nem ismeri az udvari eljárás és viselkedés nüanszait?

– Remélem, előkészítették a szállásomat – jegyezte meg Odo témát váltva. – Hosszú és veszélyes út áll mögöttem. – Bólintott egyet, és hozzátette: – Ha már itt tartunk, köszönöm a segítségüket!

– Megtiszteltetés, hogy segíthettünk, Nagyuram – válaszolta Pellaeon, és egy másodperc töredékéig eltűnődött rajta, vajon megemlítsé-e, hogy a taktikát Odónak köszönhatték. Végül úgy döntött, inkább nem teszi. A birodalmi flottának nem tett volna jót, ha elismerik, hogy egy a hajóra látogató civil jobb tervvel állt elő, mint a kapitány. – És igen, a szállását előkészítettük önnek és pilótájának. – A pilótára pillantva kérdően megemelte egyik szemöldökét. – Hogy hívják?

A férfi Odóra nézett, mintha engedélyt kérne, hogy megszólaljon. Miután nem kapott választ, ismét a parancsnok felé fordult.

– Hívjon csak Sorrónak! – mondta. A hangja ugyanolyan öregnek és fáradtnak tűnt, mint az ábrázata.

– Örvendek a találkozásnak! – üdvözölte őt is a harmadtiszt, azután ismét a nemeshez fordult: – Kövessenek, uraim, megmutatom a szállásukat.

Pontosan kilenc és háromnegyed standard órával később Pellaeon mindenképpen a parancsnoki hídon akart lenni, még ha nem is volt szolgálatban.

A nagy kíváncsiság pusztá időpocsékoláshoz vezetett, mivel a Chimaera egy teljesen jelentéktelen bolygó sötét oldalán bukkant fel. A jellegtelenül sárga nap éppen kibukkant a planétakorong pereme mögül, és a fénye eltakarta a hasonlóan jellegtelen csillagok egy részét.

– Ennél többet nem is fogunk látni – jegyezte meg Drusan rosszkedvűen. – Az a parancs, hogy itt várakozzunk Odo Nagyúr visszatérésére.

– Már el is indult – mondta Pellaeon, és kimutatott az ablakon a Salaban's Hope-ra, amely ebben a pillanatban húzott ki a csillagromboló hosszú orra alól. A gép elindult a bolygó felé, a fűvókái fénye eltompult egy pillanatra, amikor átlépte a légkör határát, azután el is tűnt a tisztek szeme elől.

– Mit gondol az álarcáról? – vetette fel Drusan.

Pellaeonnak némi erőfeszítésébe került, hogy elvonja a gondolatait a hollétük rejtélyéről, és átváltson a nemes kilétének rejtélyére.

– Bizonyára nem akarja, hogy bárki is megtudja, ki is ő valójában – felelte.

– Vagy hogy mi is ő valójában – jegyezte meg Drusan. – Utasítottam a Környezetellenőrző Szolgálatot, hogy ellenőrizzék a szállásából kiáramló levegőt, és úgy vélem...

– Mit csinált? – szólt közbe döbbenten a harmadtiszt: – Már elnézést, uram, de a parancsaink egyértelműen kitérnek arra, hogy Odo Nagyúr akármit tesz, nem avatkozhatunk be, nem akadályozhatjuk őt, sőt még csak nem is kérdezhetünk tőle.

– Egyiket sem tettem – mordult rá a kapitány. – A hajó rendszereinek ellenőrzése a feladataim közé tartozik.

– De...

– Egyébiránt nem jutottam vele semmire – folytatta Drusan fintorogva. – Ötven különféle faj biojelzői jönnek ki belőle, és ebből nyolcat a számítógép nem ismert fel.

– Talán az álarcából jönnek – mormolta Pellaeon visszaemlékezve a kis, párhuzamos résekre az arccsont feletti részen. – Amikor először láttam, úgy véltem, hogy az arcrészen a rések pusztán dekoratív elemek.

– Nos, valószínűleg telepakolták őket biojelzőkkel. Ravasz a fickó. Mindenesetre bármit is csinál itt, hamarosan vihetjük vissza a hajójával együtt oda, ahol találtuk.

– Kivéve, ha azt akarja, hogy máshova vigyük – mutatott rá Pellaeon.

– Mire kellünk neki egyáltalán? – kérdezte a kapitány. – Van saját hajója és pilótája. Hadd menjen a saját útjára! – Hangosan fújt egyet, és hozzátette: – Semmi értelme itt ácsorogni és várakozni. Visszatérek a szállásomra, és magának is ezt javaslom, parancsnok.

– Igen, uram! – válaszolta a harmadtiszt. Még utoljára kipillantott a bolygóra, azután követte a feljebbvalóját.

– Nos? – kérdezte a Császár.

Thrawn főkapitány nem válaszolt azonnal, csak tovább bámulta az alattuk húzódó erdős tájat.

– Érdekes helyzet – felelte végül a kék bőrű chiss.

A teherhajója pilótafülkéjében ülő Jorj Car'das a holdon tartotta tekintetét és azt kívánta, bárcsak még mindig önként vállalt száműzetésében lenne, és elfelejthetné az univerzum többi részét. Thrawnnek egyáltalán nem volt itt szüksége rá, a Császár pedig egyértelműen nem akarta, hogy itt legyen.

Azonban Thrawn azt akarta, hogy itt legyen. Car'dasnak sejtelve sem volt, miért. A főkapitány talán azt hitte, hogy szíveséget tesz neki, amikor általa ismét kapcsolatba kerül a hatalmasságokkal.

Car'das azt sem értette, hogy a Császár miért nem tartja problémásnak a jelenlétét a fedélzeten? Talán a főtiszt már elég nagyra nőtt a szemében ahhoz, hogy megbocsássa neki a kisebb al-lúroket. Vagy az uralkodót egyszerűen csak szórakoztatta, hogy Car'das kényelmetlenül érzi magát.

Nem tudta, de valójában nem is érdekelte. Semmi sem érdekelte.

– Mindenekelőtt leszögezném, hogy a multifrekvenciás energiapajzsok elegendőnek kellene lennie az építkezés védelméhez – jelentette ki Thrawn, és kiintett egy hatalmas, félkész gömbre, amely a hold felszíne felett lebegett. – Feltételezem, hogy a generátornak bőséges energia áll a rendelkezésére, és ernyőpajzs védelmezi az orbitális támadásoktól.

– Így van – erősítette meg a Császár. – Emellett több teljes személyzettel ellátott helyőrséget telepítettünk a generátort körülvevő erdőbe.

– Helyi lakosok?

– Csak valami primitív népség – felelte az uralkodó megvetően.

– Ez esetben a több helyőrség a források pazarló felhasználását jelenti. Javasolom az erdő felégetését száz kilométeres körzetben a generátor körül. A megtisztított területre AT-AT-eket és nehézpáncélosokat helyeznék a pajzs alá. Támogatásként itt maradhat három vagy négy robogós felderítőszázad, de a többi egységet és felszerelést el lehet küldeni máshova, ahol nagyobb szükség van rájuk.

– Tehát azt javasolja, hogy tegyem megtámadhatatlanná a generátort? – kérdezte Palpatine.

– Feltételezem, hogy ez volt az eredeti szándék – felelte Thrawn, de az utolsó szónál mintha elakadt volna a hangja. Car'das nyugtalanul hátrapillantott, és látta, hogy a főkapitány elgondolkodva összevonja szemöldökét. – Hacsak nem csapdának szánta.

– Jól látja – mondta a Császár nyugodtan. – Minden tisztem közül önnek kellene a legjobban látnia egy megfelelően felállított csapda hasznát.

– Csakugyan – értett egyet Thrawn. – És ha lehet egy utolsó javaslatom; nem szabad lebecsülni az őslakosokat. Néha a primitív teremtmények is veszélyesek.

– Nem fognak gondot okozni – mondta Palpatine, és egy intéssel fejezte ki, hogy nem kíván foglalkozni az őslakosok kérdésével. – Nem kedvelik az idegeneket. Semmiféle idegent.

– Ha ön úgy ítéli meg – bólintott Thrawn.

– Úgy ítélem meg – válaszolta az uralkodó színtelen hangon. – Úgy érzem, kérdése van, főkapitány. Beszélhet.

– Köszönöm, Nagyuram! – Ha Thrawnt meglepte is, hogy a Császár olvas a gondolataiban, akkor jól leplezte ezt az érzést. – Egy Nuso Esva nevű hadúrról van szó, aki jelentős hatalomra tett szert az Ismeretlen Régiókban.

Palpatine halkán fújt egyet, de nyugodt hangon válaszolt:

– Úgy tűnik, főkapitány, mintha túl sok figyelmet fordítana azokra a távoli vidékekre.

– Ön hatalmazott fel, hogy végezzek vizsgálatokat. És helyes megérzés vezette. A lázadás veszélyes, de aligha a legnagyobb veszély, amellyel a Birodalomnak szembe kell néznie.

– Ez a véleménye?

– Igen – felelte Thrawn határozottan.

Rövid szünet következett.

– Folytassa! – törte meg a beállt csendet a Császár.

– Nuso Esva hadúr jelenti az egyik ilyen veszélyt. Szokatlanul erős űrflottával rendelkezik. Emellett számos rabszolga és hűbéres bolygó felett uralkodik, a területe mélyen benyúlik a Vad Űrbe, és elér egészen a Birodalom pereméig. Úgy vélem, már azt tervezi, hogy kiterjeszti befolyását a birodalmi űrre is.

– Felteszem, egy idegen teremtmény – jegyezte meg undorodva Palpatine. – Megvásárolható?

– Nem – válaszolta Thrawn. – Alkut kötni vagy szövetségre lépni sem lehet vele. Több indítványt is küldtem neki, felvettem ezeket a lehetőségeket, de mindet visszautasította.

– És miből gondolja, kapitány, hogy ez a hadúr célba vette az én Birodalmamat?

– Hadjáratot indított néhány bolygó ellen azoknak a területeknek a szélén, amelyeket én magam pacifikáltam. Támadásokat indít a szállítmányok ellen, lefizeti vagy más módon behódoltatja a hivatalokat ezeken a világokon.

– Amelyeket szintén idegenek népesítenek be – jegyezte meg a Császár szinte sziszegő hangon. – Már korábban is figyelmeztettem, kapitány, hogy az ilyen lényeket nem lehet semmiféle maradandó politikai struktúrába rendezni. A Köztársaság történelme a bizonyíték erre.

– Talán így van, de a lényeg az, hogy Nuso Esva a rajtaütésekkel leköti az erőimet, és meglehetősen nagy erőfeszítéseket tesz ennek érdekében. Csak a birodalmi űrben látok olyan célpontokat, amelyek megérik az ebbe fektetett energiát. Nyilvánvaló, hogy ezt nem tűrhetjük.

– Akkor intézze el! – mondta az uralkodó közönyös hangon.

– Szándékomban áll – bólintott Thrawn. – A probléma az, hogy az erőim máris túlságosan szétszóródtak. Egy mindent eldöntő támadáshoz legalább hattal több csillagrombolóra lenne szükségem.

Car'das nem mert odanézni, csak a szeme sarkából látta, hogy a Császár vonásai megkeményednek.

– Komolyan azt hiszi, Thrawn főkapitány, hogy van hat felesleges csillagrombolóm?

– Nem kérném, ha nem lenne fontos. Nemcsak a határszektorok vannak veszélyben. Bizonyos jelek arra utalnak, hogy a hadúr hajlandó nyitni a Lázadók Szövetsége felé.

– Akkor talán Vader Nagyúrral kellene beszélnie – mondta Palpatine. – A Lázadók Szövetsége az ő érdeklődési körébe tar-

tozik. Talán még a kért csillagrombolókat is a rendelkezésére bocsáthatja.

– Kiváló javaslat, felség – felelte meghajolva Thrawn. – Pontosan ezt fogom tenni.

– Érdekes lenne végighallgatni, maguk ketten mit mondanak egymásnak. – A Császár intett egyet. – Pilóta! Végeztünk, vigyen minket vissza a Chimaerára!

– Igenis, felség! – felelte Car'das. Megragadta a kormányrudat, és sima ívben visszakanyarodott a hajóval a csillagromboló felé, amely orbitális pályára állva várakozott a közelben. A pilóta azon tűnődött, vajon Thrawn tudja-e, hogy mire is készül pontosan? Egy hajóban ücsörögni a Császárral és két császári őrral épp elég rossznak tűnt ahhoz, hogy az ember ne akarjon többet.

Azonban a találkozás Vaderrel ennél is rosszabbnak ígérkezett. A Yavin óta elcsípett jelentések arra utaltak, hogy az utóbbi időben a Sith Sötét Nagyura még komorabb, még ádázabb lett, mint valaha volt. Car'dasnak álmában sem jutott volna eszébe, hogy bármit kérjen tőle, főleg nem hat csillagrombolót.

Nem volt ez mindig így. Car'das valaha egy, az egész Galaxison átívelő szervezet feje volt, csempészek és információkereskedők egész hálózatát irányította, akik mindenkit kiszolgáltak a huttoktól a birodalmi udvar legmagasabb köreiig. Maga Car'das járt már a chiss úr szélén Thrawn társaságában, még mielőtt a Klónháború szétzilálta a Köztársaságot. Együttműködött a fiatal parancsnokkal, és végignézte, ahogy a sajátjánál jóval nagyobb seregeket győzött le. Később, mialatt a szervezete növekedett, többször is alkalma adódott arra, hogy szemtől-szemben álljon Palpatine új Birodalmának néhány nagy hatalmú vezetőjével. Akkoriban Darth Vader elé kerülni alig volt több szokatlan érdekességnél.

Ez azonban még azelőtt volt, hogy majdnem végzetesnek bizonyult a találkozása azzal a Sötét Jedivel. Az ezt követő gyengesége és betegsége előtt, mielőtt majdnem meghalt. Még mielőtt hirtelen úgy döntött, elhagyja a szervezetét, amelyet pillanatok alatt széttépett a belviszály.

Mielőtt mindent feladott.

Azonban a múlt felégetett hídjaival maga mögött és a jövője helyén csupán formátlan ködöt látva is megérezte, ahogy a jó öreg kíváncsiság kelletlenül és váratlanul felszikkázik a tudata mélyén.

Tényleg érdekes lenne meghallgatni, hogy Thrawn és Vader mit mondanak egymásnak...

Pellaeon visszatért a szállására és közel hat órát aludt, mielőtt a belső kommunikációs készülék makacs csörgése felébresztette. Odafordult az ágyban, és lenyomta a fogadógombot.

– Pellaeon.

– Itt a kapitány – Drusan hangja reszketett az elfojtott érzelmektől. – Azonnal jelentkezzen a hídon!

Mire Pellaeon odaért, a többi rangidős tiszt már összegyűlt a parancsnoki hídon. Átnyomakodott közöttük, közben rossz érzésekkel eltelve felfedezte, hogy a csoportban ott tartózkodnak a szolgálaton kívüli géptisztek mellett a TIE-pilóták és a rohamosztagosok tisztjei is. Valami komoly dolog történt.

Drusan merev tartással várakozott az egyik konzol mellett. A kapitány mellett Odo Nagyúr állt nyugodt hallgatásba merülve.

– Most, hogy mindenki megérkezett – kezdte Drusan, közben szikkázó tekintettel pillantott Pellaeonra –, bejelentést kell tennem. Minket választottak ki arra a megtiszteltetésre – ezt a szót a kelleténél kicsivel jobban megnyomta –, hogy elkísérjük Odo Nagyurat különleges küldetésére. – Enyhén megrándult az ajka. – Ezen küldetés részeként jelenleg Odo Nagyúr a Chimaera parancsnoka – folytatta. – Elvárom, hogy valamennyien tiszteletben tartsák a státuszát, és legjobb képességeik szerint hajtsák végre az utasításait. Van kérdés?

Az első tiszt, Grondarle parancsnok megköszöri a torkát, és megszólalt:

– Megismerhetjük a küldetés jellegét?

– Fontos ügyben járok – válaszolta Odo nyugodtan. – Jelenleg elég ennyit tudniuk.

Rövid, kelletlen csend telepedett a parancsnoki hídra.

– Mi a parancsa, uram? – törte meg Drusan.

Odo kidugta kezét a köpenye alól, kesztyűs ujjai között adatkártya csillant. Odanyújtotta a kapitánynak, és válaszolt:

– Az új pályaadatok. Az első megálló a Wroona-rendszer.

– Pontosan mi vár ránk a Wroonában? – kérdezte Grondarle.

– Parancsnok! – figyelmeztette Drusan.

– Semmi baj, kapitány – avatkozott közbe Odo. – Bizonyos felszerelést kell magamhoz vennem, amelyre szükségem van a küldetésem teljesítéséhez. Ez a felszerelés a Wroonában van, és mivel magától nem jön ide hozzánk, nekünk kell elmenni érte.

Grondarle összevonta szemöldökét, de inkább nem mondta ki azt, amit gondolt. Tapasztaltabb volt annál, semhogy ráharapjon az effajta csalira. Pellaeon hallott már olyat, hogy náluk magasabb rangú tiszteket is kirendeltek már eldugott állomásokra, és örökre ottfelejtették őket csak azért, mert némi szarkazmussal reagáltak a feljebbvalóik utasításaira.

– Értettem, Nagyuram! – válaszolta.

– A navigáció dolgozza fel! – adta oda az adatkártyát Drusan az első tisztnek. – Induljunk, amint lehet!

– Igen, uram! – felelte Grondarle, és a kártyával együtt elindult. Az egybegyűltek utat adtak neki.

– A többiek pedig – kezdte Drusan végignézve a tiszteken –, ne feledjék, hogy hamarosan váltás! Ne késsék le! – Odóra pillantott, és hozzátette: – Az új parancsnokunk nem örülne neki.

Pellaeon éppen csak visszaért a szállására, amikor a Chimaera a hiperűrbe ugrott. Úgy vélte, még maradt két órája az alvásra, mielőtt ismét szolgálatba kell állnia.

Csak hogy nem tudott elaludni.

Odo Nagyúr nem lehetett ember. Ezt teljesen biztosra vette abból, ahogy eltúlozta a kiléte titokban tartása érdekében alkalmazott lépéseket, például az álarcot, és a szenzorokat összezavaró biojelző-keveréket. Maga Pellaeon nem táplált ellenséges érzelmeket az idegen teremtmények iránt, mi több, akikkel eddig együtt kellett dolgoznia, mind tiszteletre méltó személyeknek bizonyultak.

Azonban a Császár másként gondolta, és mindenki ismerte a más fajokról alkotott véleményét. Amíg a céljait szolgálta, hajlan-

dó volt szövetséget kötni velük, ám elméletileg sem az udvarban, sem a seregben nem tűrt meg idegeneket a magasabb posztokon. A ritka kivételeket tekintve Pellaeonnak egyedül Thrawn főkapitány jutott eszébe, de még őt is valószínűleg azért küldték ki olyan gyakran az Ismeretlen Régiókba, hogy távol tartsák a Birodalmi Központtól.

Akkor ki lehetett Odo? Ez a kérdés keringett körbe-körbe Pellaeon fejében. Ki lehet Odo, és miféle küldetésben jár, amely van olyan fontos, hogy eltérítsen egy birodalmi csillagrombolót?

A tiszt nem tudta a választ, és nyilvánvaló volt, hogy a nemes nem fogja megmondani neki.

Ugyanakkor talán másképpen még megtudhatja. Végeredményben a Birodalom az információk legnagyobb raktára a Galaxisban, talán az egész univerzumban. Talán még Odo is hagyott maga után követhető nyomot.

Pellaeon felkelt, és az asztalához lépett. Bekapcsolta a számítógépét, és beütötte a belső adó-vevőbe a szolgálatos biztonsági tiszt kódját.

– Itt Pellaeon parancsnok – szólt bele a készülékbe, miután a hívott fél válaszolt. – Hol tartózkodik most Odo Nagyúr és a pilótája?

– Odo Nagyúr a parancsnoki hídon tartózkodik – jött a válasz. – Sorro a közös szállásukban maradt.

– Sorro mikor bújt elő utoljára?

– Egy pillanat... Úgy tűnik, hogy amikor visszatértek a bolygóról, Odo Nagyúr egyenesen a hídra ment, a pilóta pedig a hangártisztek kantinjába.

– Odo Nagyúr nem evett semmit a hídon, ugye?

– Nincs feljegyzés arról, hogy bármit kért volna. Sorro szokott élelmet vinni neki a szállásukra.

– Bármilyen jellegzetes élelem?

– Eddig csak három étkezés volt, nem tudok következtetéseket levonni – felelte a tiszt –, de eddig mindig más volt a menü. Kér egy listát?

– Igen, küldje át! – válaszolta Pellaeon. Az étel és ital terén mutatott ízlés nyomravezető lehetett legalább a fajt illetően. – Emel-

lett utasítsa az embereit, hogy értesítsenek, amint Sorro elhagyja a szállását! Feltételezem, hogy Drusan kapitány már adott hasonló utasítást a két vendég megfigyelésére.

– Igen, uram, adott.

– Remek. Köszönöm!

Pellaeon kikapcsolta a kommunikátort, és egy hosszú pillanatra kibámult az ablakon az űrbe. Aztán leült a székére, és gépelni kezdett a számítógépe billentyűzetén. Valaki, miközben elnyerte a Birodalom bizalmát, biztosan keresztezte Odo, Sorro vagy a Salaban's Hope hivatalos útjait.

A harmadtiszt elhatározta, hogy ha van nyomuk a vendégeiknek a Birodalom hivatali rendszereinek adattömegében, meg fogja találni.

Második fejezet

A bányászkomplexum alatti alacsony pincét a vártnál nehezebb volt megtalálni. A bejutás még nehezebbnek bizonyult, de a legnehezebb a megfelelő elosztódoboz megkeresése volt.

De megérte. Han Solo elégedetten turkált a tűszondával az öszszegubancolt vezetékek között. Még a kossal és a hőséggel együtt is megérte.

Még a társasággal együtt is megérte.

– Han – mormolta mögötte Luke Skywalker legalább ötödjére –, hogy haladsz?

– Gyorsabban menne, ha nem kellene folyton válaszolgatnom a kérdéseidre! – mordult fel Han, és a kezében tartott szondával félrehajtott néhány vezeték. A kölyök segítsége jól jött a harcban, de ha izgult, túl sokat beszélt.

– Jó – mondta Luke. – Bocs!

Han lefújta egy kövér izzadságcseppet az orra hegyéről, és ismét félretolt egy köteg vezeték. Miért nem tudják a birodalmiak rendesen elhelyezni a vezetékeiket, hogy el lehessen igazodni közöttük? Annyit sem ér a munkájuk, mint egy hutt szitokszó.

Mi több, ha a szerelők kicsit is adtak volna a munkájukra, akkor nem teszik a könnyen szerelhető elosztódobozokat a komplexum reaktorának hőcserélője alá, ahol bármilyen féleszű alak könnyen hozzáférhetett. Persze abban az esetben nekik is sokkal nehezebb dolguk lett volna.

– Csak szólni akartam, hogy én készen állok, csak jelezz – jegyezte meg Luke.

– Nagyszerű, majd jelzek – vetette oda Han a válla felett. Közben megtalálta a keresett vezetékeket. A többit félretolta a túszoneval, amíg összekapcsolta a csatlakozásokat. Egy óvatos mozdulat itt, egy apró érintés amott...

Egyetlen szikra nélkül sikerült a művelet.

– Leia hívott az imént – folytatta Luke. – Azt mondta, kicsúszunk az időből...

– Kész vagyok – felelte Han összecukva a túszoneát.

– Az jó – jegyezte meg társa, és a kezében tartott fénykard hirtelen életre kelt, a kékesfehér penge éles szisszenéssel jelent meg.

– Hé! – csattant fel Han. – Vigyázz! – Próbált arrébb húzódní, amikor az izzó energiapenge túl közel került a fejéhez és a vállához. – Mondom, hogy kész!

Néhány pillanatig a fénykard bűgása és izzása betöltötte Han érzékeit, azután a csempész legnagyobb megkönnyebbülésére a kölyök kikapcsolta a fegyvert.

– Azt hittem, el kell intéznem a riasztót és a zárat, amikor megtalálsz a megfelelő vezetékeket – mondta a fiú némi váddal a hangjában.

– Persze, de csak ha nem bánod, hogy az egész könyék megtudja, hogy valaki egy fénykarddal mászkál itt.

– Vaderre is gondolhatnak.

– Nagyon vicces – morogta Han. – Tudod, már elég sok ember látott azzal az izével szaladgálni. Nemcsak a lázadók. Mindegy, a lényeg, hogy kész van. Megkerültem az áramkört.

– Ó! – hallatszott Luke csodálkozó hangja, és amikor a szeme már nem káprázott annyira a fénykardtól, Han látta, hogy a fiú meglepetten néz rá. – Akkor én miért vagyok itt?

– Leia biztos arra gondolt, hogy nem kellene felügyelet nélkül mászkálnom éjjel. – Han elővette és bekapcsolta az adó-vevőjét. – Itt Solo – szólt bele. – Tiszta az út.

– Rendben – hangzott fel Leia Organa hercegnő hangja a készülékből. A szó hűvösen roppant, a tónus miatt egészen hivatalosnak hangzott.

Ám Han már ismerte annyira ezt a hangot, hogy meghallja a felszín alatt rejlő árnyalatokat. Bármit is tett vagy mondott a hercegnő, egyértelműen bele volt bolondulva.

Legalábbis a csempész tökéletesen biztos volt ebben.

– Hogyan tovább? – kérdezte Luke.

– Eltűnünk innen – felelte Han, azzal elrakta a szerszámaikat, visszatette az elosztódoboz tetejét a helyére, és megjegyezte: – Remélem, megéri ez az egész, bármit is akarnak csinálni odabent.

– Én is remélem. Nagy szükségünk lenne egy új bázisra.

Han megakadt egy mozdulat közepén.

– Új bázist keresnek? – dörmögte, és a fölénk magasodó épület felé intett. – Odabent?

– Persze – válaszolta Luke némileg meglepetten. – Leia nem mondta? Ez egy bányászati irodaközpont, feljegyzésekkel minden nagyobb bányászati tevékenységről a Birodalomnak ezen a részén.

– Ezt én is tudom – mondta Han türelmesen. – Azt hittem, valami hordozót vagy ércszállítót keresünk, amit elfoghatunk.

– Fedősztori, hogy hamis nyomot hagyjunk – magyarázta Luke. – Az igazi terv az, hogy letöltik a helyszínek adatait. Olyant keresnek, ahol elkezdődött ugyan a bányászat, de később felhagytak vele. Leia szerint...

– Tudom, mit gondol! – mordult fel Han, és idegesen letörölte az izzadságot a homlokáról. – Ahol nem bányásznak, ott általában nincs semmi, amit érdemes kitermelni, és akkor senkinek sem kell a hely.

– Igen, majdnem szó szerint ezt mondta – erősítette meg a kölyök. – Bocs, azt hittem, tudod.

– Pedig nem. – Han intett a pince bejárata felé. – Menjünk innen!

Visszafelé ugyanúgy végig kellett mászniuk a forró, piszkos, szűk alagúton, mint amikor befelé jövet az elosztódobozt keresték. Végül elérték a bejáratot.

– Kár, hogy Csubi nem fér be a járatba – jegyezte meg Luke. Felnyögött, ahogy vállával felnyomta és oldalra csúsztatta a ne-